

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **SK Sigma Olomouc, a.s.**, IČ: 61974633, se sídlem Legionářská 1165/12, Olomouc, zastoupená Mgr. Ing. Petrem Konečným, advokátem, se sídlem Na Střelnici 1212/39, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. října 2016, č. j. 45922/16/5100-31461-700796 a č. j. 45924/16/5100-31461-700796, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 14. května 2018, č. j. 65 Af 17/2017 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Valná hromada žalobkyně rozhodla dne 19. prosince 2013 o zvýšení základního kapitálu upsáním akcií s tím, že tyto akcie budou zčásti hrazeny nepeněžitým vkladem. Tento nepeněžitý vklad tvořily pozemky ve vlastnictví Sportovního klubu OLOMOUC SIGMA Moravské železárny, z. s., s nímž žalobkyně uzavřela dne 21. února 2014 smlouvu o převodu nemovitostí. Vklad vlastnického práva žalobkyně k pozemkům do katastru nemovitostí byl proveden dne 30. května 2014 s právními účinky ke dni 25. února 2014.

[2] Sportovní klub SIGMA OLOMOUC Moravské železárny, z. s., podal dne 19. ledna 2015 přiznání k dani z převodu nemovitostí podle zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodů nemovitostí, ve znění účinném do 31. prosince 2013. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) však dospěl k závěru, že povinnost zaplatit daň z nemovitých věcí vznikla až převodem vlastnického práva k pozemkům (ke dni, kdy nastaly účinky vkladu do katastru nemovitostí), tedy až po nabytí účinnosti zákonného opatření Senátu č. 340/213 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, a poplatníkem daně je proto žalobkyně coby nabyvatel.

[3] Správce daně proto žalobkyni vyzval k podání daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Žalobkyně se však nepovažovala za poplatníka této daně, daňové přiznání nepodala a daň nezaplatila, a proto jí správce daně platebním výměrem ze dne 23. září 2015, č. j. 1593774/15/3101-70463-805743 vyměřil daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 436 336 Kč. Odvolání proti platebnímu výměru žalovaný zamítl (rozhodnutí ze dne 26. května 2016, č. j. 23620/16/5100-31461-700769).

[4] Žalobkyně daň z nabytí nemovitých věcí zaplatila dne 2. října 2015.

[5] Dne 8. června 2016 vydal správce daně platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 21 817 Kč. Téhož dne správce daně žalobkyni předepsal úrok z prodlení úhrady daňových povinností za období od 2. září 2014 do 2. října 2015 ve výši 65 505 Kč (platební výměr č. j. 1217280/16/3101-70463-805743).

[6] Žalobkyně podala proti platebním výměrům odvolání. Jádrem jejích námitek byl nesouhlas se závěrem správce daně, že byla poplatníkem daně z nemovitých věcí. Žalobkyně též označila uložení pokuty a předepsání úroku společně za nepřiměřené a požádala o jejich prominutí. Správce daně žalobkyni informoval, že prominutí pokuty za opožděné tvrzení daně není možné. Řízení o žádosti o prominutí úroku z prodlení správce daně zastavil, neboť žalobkyně nezaplatila správní poplatek.

[7] Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl rozhodnutími č. j. 45922/16/5100-31461-700796 ze dne 19. října 2016 (pokuta za opožděné tvrzení daně) a č. j. 45924/16/5100-31461-700796 (úrok z prodlení). Zdůraznil, že předmětem řízení není vyměřená daň z nabytí nemovitých věcí, ale úrok z prodlení a pokuta za opožděné tvrzení daně, které jsou zákonem předpokládanými následky porušení povinností žalobkyně daň včas tvrdit a zaplatit. Neuplatní se zde správní uvážení. V případě zrušení platebního výměru na daň z nabytí nemovitých věcí bude prostor pro zrušení rozhodnutí o pokutě a o úroku prostřednictvím nařízení přezkumu platebních výměrů.

[8] Žalobkyně napadla obě rozhodnutí žalovaného žalobou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočce v Olomouci (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem označeným v záhlaví.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, jíž se domáhala zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu

k dalšímu řízení. Ačkoli stěžovatelka v řízení o přezkumu platebního výměru na daň z nabytí nemovitých věcí neuspěla, nadále trvá na nesprávnosti postupu žalovaného a z toho důvodu podala v této věci ústavní stížnost. Stěžovatelka dále zopakovala, že správce daně měl jako rozhodný okamžik pro vznik daňové povinnosti určit okamžik rozhodování valné hromady stěžovatelky o navýšení základního kapitálu a jeho následky posuzovat podle právních předpisů účinných v době konání valné hromady (jak vyplývá z přechodných ustanovení zákona o obchodních korporacích).

[10] Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že přechodná ustanovení zákona o obchodních korporacích nemohou nijak ovlivnit časovou působnost daňových předpisů, a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[11] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného na vědomí stěžovatelce, která již nevyužila svého práva podat k němu repliku.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila výhrady pouze vůči své povinnost zaplatit daň z nabytí nemovitých věcí – pozemků od Sportovního klubu SIGMA OLOMOUC Moravské železárny, z. s. Tuto námitku však již Nejvyšší správní soud posoudil v rozsudku ze dne 21. března 2018, č. j. 1 Afs 451/2017 - 25, který se týkal právě shora uvedeného platebního výměru na daň z nabytí nemovitých věcí. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uvedl, že „*daňová povinnost k dani z nemovitých věcí vzniká dnem zápisu vlastnického práva k nemovitosti do veřejného seznamu (tedy do katastru nemovitostí), neboť tímto okamžikem je nabyto vlastnické právo k dané nemovitosti, a nastává tedy skutečnost, která je předmětem daně. V souzené věci byl tímto okamžikem den 25. 2. 2014, ke kterému bylo do katastru nemovitostí vloženo stěžovatelčino vlastnického práva k dotčeným nemovitostem. Tímto okamžikem tak stěžovatelce vznikla daňová povinnost k dani z nabytí nemovitých věcí. [...] je pak zcela irelevantní, kdy došlo ke skutečnostem, které předcházely tomuto okamžiku, tedy např. kdy došlo k rozhodnutí valné hromady o zvýšení základního kapitálu, kdy došlo k uzavření kupní smlouvy na nemovitost, atd. Veřejnoprávní norma stanovící okamžik vzniku daňové povinnosti je navázána na jednu konkrétní skutečnost, kterou je jen a pouze okamžik, ke kterému došlo k úplatnému nabytí vlastnického práva. Zkoumání skutečností jiných je proto z hlediska daňového zcela bezpředmětné.*“ K přechodným ustanovením zákona o obchodních korporacích, na které se stěžovatelka odvolávala, Nejvyšší správní soud uvedl, že nemohou mít dopad na procesy či řízení tímto zákonem vůbec neupravené, tedy na daňové řízení. Není totiž možné, „*aby přechodná ustanovení obsažená v jednom právním předpisu (zákon o obchodních korporacích) nepřímo novelizovala jiný právní předpis (zákon č. 357/1992 Sb. účinný do 31. 12. 2013) tím způsobem, že bude rozšiřovat jeho časovou působnost na vztahy (zde veřejnoprávní vztahy v oblasti daňové), které vznikly již za účinnosti nového předpisu (zákonného opatření). Přechodná ustanovení právního předpisu řeší situace, které nastanou právě tím, že tento právní předpis zruší právní předpis dříve účinný. Nemůže však řešit situace, které jsou důsledkem zrušení zcela jiného právního předpisu.*“ Zákonné opatření Senátu o dani z nabytí nemovitých věcí obsahuje vlastní

přechodné ustanovení, které působnost dosavadní právní úpravy váže na vznik daňové povinnosti za její účinnosti.

[14] V projednávané věci však daňová povinnost vznikla až s účinky vkladu vlastnického práva stěžovatelky do katastru nemovitostí dne 25. února 2014, tedy za účinnosti zákonného opatření Senátu o dani z nabytí nemovitých věcí. Stěžovatelka coby nabyvatel pozemků byla poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí a byla povinna podat daňové přiznání nejpozději do konce třetího kalendářního měsíce následujícího po provedení vkladu vlastnického práva k pozemkům do katastru nemovitostí [§ 32 písm. a) zákonného opatření Senátu o dani z nabytí nemovitých věcí]. Jelikož tak neučinila, vznikla jí povinnost uhradit pokutu za opožděné tvrzení daně (§ 250 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů).

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybňovala skutečnosti, na jejichž základě jí byl předepsán úrok z prodlení, a sice že daň z nabytí nemovitých věcí neuhradila ke dni její splatnosti, ale až dne 2. října 2015. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbývá než konstatovat, že správce daně stěžovatelce předepsal úrok z prodlení v souladu s § 252 daňového řádu.

[16] Samotné podání ústavní stížnosti proti rozsudku č. j. 1 Afs 451/2017-25 Nejvyššímu správnímu soudu nebrání převzít závěry vyslovené v tomto rozhodnutí na skutkově zcela totožném půdorysu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. září 2017 č. j. 6 As 41/2017-34). Nejvyšší správní soud považuje právní názor vyjádřený v citovaném rozsudku nadále za správný, a neshledal tedy důvod pro přerušení řízení a vyčkání rozhodnutí Ústavního soudu o stížnosti stěžovatelky.

[17] Povinnost uhradit úrok z prodlení a pokutu za opožděné tvrzení daně vzniká daňovému subjektu přímo ze zákona, platební výměry na ně mají deklaratorní povahu (srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. února 2006, č. j. 1 Afs 16/2005 - 63, či ze dne 28. května 2008 č. j. 9 Afs 112/2007-72). Zároveň se jedná o příslušenství daně, které sleduje její osud (§ 2 odst. 5 daňového řádu). Proto zanikla-li by v důsledku případného vyhovujícího rozhodnutí Ústavního soudu povinnost stěžovatelky zaplatit daň z nabytí nemovitých věcí, *ex lege* by zanikla i její povinnost uhradit úrok z prodlení a pokutu za opožděné tvrzení daně a správce daně by byl povinen jí již uhrazené částky coby daňové přeplatky vrátit.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji ve smyslu § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné

náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu